

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **X X**, nar. xx. xx. xxxx, státní příslušnost Běloruská republika, t. č. X, X, zastoupeného Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M. advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem PO Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. OAM-32/LE-BE02-BE03-2015, **ve věci mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., se přiznává odměna ve výši 12.342,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2015, č. j. OAM-32/LE-BE02-BE03-2015, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o azylu“), že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná, jelikož jde o tzv. opakovanou žádost, a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14a a § 25 zákona o azylu.

V doplnění žaloby namítl, že v jeho případě zcela zjevně byly dány nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání správního orgánu — touto novou skutečností je zejména jeho trestní stíhání a odsouzení v Bělorusku, na které žalobce poukazoval. Dále uvedl, že pro udělení azylu svědčí i aktuální situace v zemi jeho původu, kterou správní orgán ve svém rozhodnutí zcela pominul. Rovněž uvedl, že již ve správním řízení upozorňoval na další zásadní zhoršení svého zdravotního stavu (epilepsie) a zejména jeho velmi pravděpodobné závažné onemocnění, tedy hepatitidu typu C a namítl, že žalovaný jeho tvrzení neprověřil a pouze uvedl, že žalobce žádnou lékařskou zprávu, jež by jeho tvrzení potvrzovala, nepředložil, což nelze akceptovat, neboť vzhledem k tomu, že je žalobce nucen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, kde se nemůže svobodně pohybovat a zdravotní péče je zde značně omezena, není reálně možné, aby si sám obstaral potřebná potvrzení či lékařské zprávy. Konečně namítl, že se žalovaný nikterak nevěnoval ani jeho námitkám stran podkladů pro rozhodnutí, kdy žalobce poukazoval na konkrétní právní předpisy země svého původu (trestní zákon), které dokazují bezprostřední hrozbu pro žalobce v případě jeho návratu do Běloruska, správní orgán ovšem přesto žádným způsobem na tyto výtky a nedostatky v řízení nereagoval.

V podání, doručeném soudu dne 3. 6. 2015, žalobce zopakoval výše uvedené skutečnosti a doplnil, že běloruské státní orgány vědí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, což odůvodnil tím, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je zmíněna ve „sdělení“ okresního soudu pro Prahu – východ č. j. 1 T 64/2003-65 a skutečností, že Interpol spolupracuje s běloruskými státními orgány.

Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v zemi původu je stabilizovaná vnitropolitická situace, která je obecně nesouměřitelná se standardy vyspělých demokratických států, nicméně pro potřeby nutnosti poskytnutí mezinárodní ochrany je hodnocena jako situace, která v daném případě nenaplnuje definiční znaky azylanta dle ustálené judikatury i dle závazků plynoucích z mezinárodních smluv. V této souvislosti žalovaný zabezpečil dostatek právně relevantních a soudními orgány respektovaných informací z informačních zdrojů (viz správní spis) a setrvává na názoru, že vnitropolitická a bezpečnostní situace v zemi původu nezakládá ve vztahu k žalobci situaci, kterou lze podřadit pod pojem vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Podle sdělení Zastupitelského úřadu ČR v Minsku (č. j. 108957/2014 - LPTP) není znám žádný případ trestního stíhání z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Praze žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 16. 11. 2016, č. j. 49 Az 58/2015 – 41, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasací stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 331/2016-28, rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku NSS uvedl, že „z žalobcových tvrzení ani ze zjištění obsažených ve správním spise nelze dovodit, že by žalobce hepatitidou typu C skutečně trpěl, a proto toto jeho tvrzení ani není možné považovat za novou skutečnost nebo zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu“.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 23. 2. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), ve které uvedl, že je státním příslušníkem Běloruské republiky (dále jen Bělorusko), polské národnosti a vyznává pravoslavnou křesťanskou víru. Byl členem politické strany BNF - Běloruská národní fronta, ale nyní už není členem žádné politické strany ani organizace. V ČR byl několikrát trestán, poprvé v roce 1997, kdy byl odsouzen za ublížení na zdraví k trestu odnětí svobody na dva a půl roku. Podruhé byl odsouzen za krádež v roce 2003 k trestu odnětí svobody na deset a půl roku. V Bělorusku na něj byl vydán zatykač v roce 2014, protože žádal o mezinárodní ochranu v zahraničí. Dále uvedl, že je ženatý, na území Běloruska žijí jeho rodiče, manželka se synem a sestra, zde v ČR nemá žádné rodinné vazby. Dosáhl středoškolského vzdělání všeobecného zaměření. V Bělorusku pracoval jako řidič a manažer a v ČR vykonával různé práce, naposledy pracoval jako pokladač dlažebních kostek. Svou vlast opustil v roce 1999, jel autobusem přes Polskou republiku na platný cestovní doklad a voucher. Do ČR odjel kvůli politickým aktivitám, protože měl strach z vězení nebo likvidace, což uváděl již v minulých řízeních. Během svého pobytu v zahraničí se nikdy neobrátil na zastupitelský úřad své vlasti. Již třikrát neúspěšně žádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany, a to v roce 2000, 2006, a v roce 2014. V případě návratu do vlasti má obavy, že by jej ihned zadrželi, spoutali, uvěznili v části věznice, která patří KGB a nejspíš by zmizel. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že o ni žádá z důvodu, aby mu mohl být vydán doklad o legálním pobytu, se kterým by mohl území ČR opustit a odcestovat do jiného státu. Jméno státu, kam bych chtěl vycestovat, neuvedl z důvodu svého bezpečí. Do Běloruska se vrátit nemůže, protože požádal v ČR o mezinárodní ochranu a český soud dal tuto informaci do Běloruska bez jeho vědomí. Proto je na něj v Bělorusku vydán zatykač. Za svého pobytu v ČR byl většinou ve vězení. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že není v pořádku. Má epilepsii a domnívá se, že má hepatitidu typu C.

V rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 6. 3. 2015 uvedl, že se chce vyjádřit ke zprávě MZV ČR č. j. 108957/2014-LPTP ze dne 2. 9. 2014, kde je uveden čl. 369-1 Trestního zákoníku Běloruské republiky. V případě žadatelů o mezinárodní ochranu se v něm již používá termín vlastizrada. Uvedl, že o naprosté většině osob, které se vrací do vlasti, nemá Bělorusko žádné informace, že žádaly o mezinárodní ochranu v ČR. Jeho se ale tato informace netýká, protože Běloruská republika se o jeho žádosti o politický azyl v ČR dozvěděla úřední cestou od soudu.

V průběhu pohovoru k žádosti, konaném dne 17. 3. 2015, uvedl, že je nemocný epilepsií, kterou trpí již od roku 2000. V současné době ví, že je tato nemoc léčitelná, podle něj ale ne v jeho státě. Je rovněž přesvědčen, že trpí hepatitidou typu C, proto ho stále bolí játra, a že byl infikován na území ČR. Ani tato nemoc není v jeho vlasti léčitelná. Problémy s játry pociťuje asi tři měsíce a zhoršují se. S bolestmi jater nebyl v ZZC u lékařky z důvodu, že mu vždy bylo řečeno, že je nemocná, a nebyl ani u zastupující lékařky, která v ZZC ordinuje, protože mu vždy řekli, že je doktorka nemocná. Domněnka, že onemocněl hepatitidou typu C v ČR, vychází ze skutečnosti, že žil ve společné domácnosti s osobou, která byla infikovaná, a mohlo dojít k náhodné výměně injekčních stříkaček, které oba používali. Za lékařkou ani s tímto problémem podle něj osobně nebyl z důvodu, že zde nyní není. Dodal, že od svého zajištění žádá o rozbor krve, ale sestry o tomto rozhodnout nemohou. Sociální pracovník, který byl za zastupující lékařkou, mu sdělil, že mu žádné testy dělat nebudou. Také mu

vyhrožují sestry, že mu přestanou dávat léky na epilepsii, kterou trpí od roku 2000. Léky na epilepsii v ZZC dostává, ale sestry mu vyhrožují, že je dávat přestanou, což považuje za psychický nátlak na svou osobu. Rovněž uvedl, že informace o tom, že žádá o politický azyl, byla napsána v rozsudku, kde bylo uvedeno, že X X je již od roku 2000 žadatelem o politický azyl v ČR. Ví od rodičů, že byl tento rozsudek postoupen státním orgánům Běloruska. Rodiče mu sdělili, že na policii, kam je pozvali, jim četli rozsudek ještě dříve, než o něm věděl on sám. Četli, že žádá o politický azyl, což bylo hned na začátku odůvodnění. U soudu, když se ptal soudce, jakým způsobem to chce napravit, soudce mu sdělil, že zkrátí jeho trest z pěti let na dva a půl roku. K tomuto došlo počátkem května roku 2003, kdy byl jmenovaný uvězněn ve věznici na Ruzyni pod jménem X X. V té době podle něj byl soud a tato informace poskytnuta do Běloruska. Uvedl, že toto uváděl již v minulém řízení, ale nikdo na to nebral ohled. Bylo mu řečeno, že nemá nárok ani na doplňkovou ochranu jako nebezpečný recidivista, což není pravda, protože v roce 2012 došlo k novelizaci zákona, podle které trestný čin, za který byl jmenovaný odsouzen, nelze považovat za zvlášť nebezpečný trestný čin.

Dne 29. 6. 2000 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany (podle tehdejší právní úpravy žádost o udělení azylu), o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. U-2706A/L-15-2000. Správní orgán vydal dne 2. 9. 2002 rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nespolupráce žalobce se správním orgánem, které nabylo právní moci dne 2. 10. 2002.

Svou druhou žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal žalobce dne 24. 11. 2006, a správní řízení o ní bylo vedeno pod č. j. OAM-1287/LE-C09-2006. Správní orgán vydal dne 16. 9. 2013 rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 2. 10. 2013, a správní orgán v něm konstatoval, že neshledává důvody pro udělení azylu a v případě doplňkové ochrany je nucen aplikovat vylučovací klauzuli ve smyslu ustanovení § 15a zákona o azylu, neboť žalobce spáchal v ČR zvlášť závažný zločin a již dříve páchal v ČR opakovaně závažnou trestnou činnost. Žalobce podal dne 14. 10. 2013 proti rozhodnutí správního orgánu žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem č. j. 29 Az 12/2013-63 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 24. 4. 2014. Proti rozsudku krajského soudu podal dne 1. 5. 2014 žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který ji dne 17. 7. 2014 usnesením č. j. 4 Azs 96/2014-33 odmítl pro nepřijatelnost, s nabytím právní moci dne 5. 8. 2014.

Dne 12. 11. 2014 podal žalobce v ČR již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-598/ZA-ZA14-2014. Správní orgán vydal následně dne 20. 11. 2014 rozhodnutí, kterým řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti, protože žalobce v ní neuvedl žádné nové skutečnosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2014.

Dne 20. 4. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl žalovaný podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná, jelikož jde o tzv. opakovanou žádost a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 24. 11. 2006 žalobce opětovně označil za důvod jejího podání pronásledování státními orgány Běloruska a obavu o uvěznění, případně o jeho život. Důvodem byly jeho aktivity v BNF a také skutečnost, že státní orgány Běloruska vědí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném

v rámci tohoto správního řízení o druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu konstatoval, že tento neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování. Správní orgán ve svém rozhodnutí poukázal zejména na uvádění zjevně nepravdivých skutečností ze strany žadatele, obrovské množství rozporů v jeho výpovědích a tedy vysokou míru nevěrohodnosti jeho tvrzení stran údajného politického pronásledování jeho osoby. V případě posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany pak správní orgán byl nucen konstatovat existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, které vylučují udělení doplňkové ochrany, a to v důsledku páchání závažné trestné činnosti na území ČR (loupež, těžké ublížení na zdraví). Správní orgán zdůraznil, že svou argumentaci náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žadatele, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Bělorusku, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno i rozsudky příslušného krajského soudu i Nejvyššího správního soudu.

Ohledně tvrzení žalobce, že kromě dlouhodobě léčené epilepsie (od roku 2000) má i hepatitidu C, což vyvoluje ze společného soužití s takto infikovanou osobou a bolestí jater, správní orgán uvedl, že žalobce nedoložil žádnou relevantní informaci či lékařskou zprávu, potvrzující jeho tvrzení, tím méně pak informaci, že by se jeho zdravotní stav od ukončení posledního řízení ve věci jeho mezinárodní ochrany natolik zhoršil, že by si vyžadoval jeho zohlednění v rámci řízení o mezinárodní ochraně a tedy opětovné meritorní posouzení jeho žádosti.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) a vázán právním názorem vysloveným NSS dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 23. 2. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 správního řádu a § 12, § 14a a § 25 zákona o azylu, tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst.

1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany“*.

Žalobce argumentoval, že „novou skutečností“ je jeho onemocnění hepatitidou typu C. K této otázce se vyjádřil NSS ve svém zrušovacím rozsudku, ve kterém uvedl, že *„z žalobcových tvrzení ani ze zjištění obsažených ve správním spise nelze dovodit, že by žalobce hepatitidou typu C skutečně trpěl, a proto toto jeho tvrzení ani není možné považovat za novou skutečnost nebo zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu“*. Jelikož je krajský soud závěrem NSS vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), konstatuje, že tato žalobní námitka není důvodná.

Pokud jde o další „nové skutečnosti“, jimiž žalobce argumentoval, soud tyto důvodnými rovněž neshledal. Pokud jde o jeho údajné stíhání a možné odsouzení za podání žádosti o mezinárodní ochranu, soud konstatuje, že celá tato „linie“ žalobcova příběhu, včetně tvrzení, že běloruské státní orgány vědí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, byla již za zcela nevěrohodnou označena Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ve věci druhé žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu č. j. 29 Az 12/2013-63 a tento rozsudek byl následně potvrzen i rozhodnutím NSS č. j. 4 Azs 96/2014-33, nejde tedy ani o novou skutečnost. Důvodná není ani argumentace „aktuální situací v zemi původu“, jelikož žalobce neuvedl, v čem se situace v zemi původu měla změnit od jeho poslední žádosti o mezinárodní ochranu a ani soud na základě veřejně dostupných informací žádnou změnu nevidí.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 12.342,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby a účast na jednání před soudem – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.142,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2017

Olga Stránská, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Léblová